

Az ősiség törvénye I.

Annie Hill
Rebecca

KönyvLap.hu 3553 Kistokaj, Táncsics u. 11. Tel.: 20/428-9105
konyvlap@gmail.com / www.konyvlap.hu

Az ősiség törvénye I.

„Az ősiség törvénye:

I. Nagy I. János, Magyarország királya, 1351.
decemberében iktatta törvénybe több másikkal
együtt az ősiség törvényét, más néven a nemesi
birtok elidegeníthetlenségét. A nemesi bir-
tokokat ezután csak rokon örökölhette, ide-
genre nem volt örökíthető. Ha ilyen nem volt, a
birtok visszaszállt a királyra.”

Annie Hill

Rebecca

KönyvLap.hu
2008

© Kaposvári Anikó

„Ki ne álmodozott volna már arról, hogy milyen lehet belelátni az elmúlt korok életébe, és ki nem ruházott fel gondolatban híres személyeket olyan tulajdonságokkal, amelyet csak a fantázia tulajdonít nekik? A regényben szereplő személyek némelyike valóságos, némelyike kitalált figura. A történetben keverednek a megtörtént események a fantáziával, és az igaz tulajdonságok a nem valósakkal.

A dilemmák azonban, amikkel a hőseink küzdenek, már a közép-korban is jelen voltak, és megtalálhatók ma is, ha egy kicsit körül-nézzünk a világban. A regény alapvetően azonban egy romantikus történet, amelynek mélyén egyetemes igazságok rejtőznek.”

KönyvLap.hu 3553 Kistokaj, Táncsics u. 11. Tel.: 20/428-9105
konyvlap@gmail.com / www.konyvlap.hu

Capet Hugó és a Plantagenetek leszármazottjai uralják Franciaországot, illetve Angliát, akik hol egymás ellen acsarkodnak, hol összeházasodnak, így nem egy alkalommal trónkövetelőként léptek fel a másik uradalomban. Történetünk idején javában dúl a második százéves háború, amely 1337-ben kezdődött, színleg Aquitania miatt, - amely angol birtok volt, de egyben a francia király hűbértoka is, - de valójában a francia trón öröklése miatt folyik a vér. Mikor 1328-ban kihalt a Capeting dinasztia egyenes ága, a francia trónra a Vaskirály - IV. (Szép) Fülöp - unokaöccse, Valoise Philippe került, ám erre a Vaskirály unokája, Anglia királya, III. (Plantagenet) Edward is igényt formál.

A harcok mindkét ország lakosságának mérhetetlen szenvedést okoznak, ráadásul úgy tűnik, még a természet is az emberek ellen van. A több évszázada tartó kedvező éghajlat után visszaesett az átlagos hőmérséklet, és a hideg, esős nyarakkal beköszöntött a rossz termés, az éhínség. Számtalan és elviselhetetlen ragály és kór dühöng naponta, köztük a pestis, amely 1348-49-ben keresztül-kasul járja Európát.

Az emberek elkeseredése nyomán sorra robbannak ki országokon belül a fegyveres felkelések. A nép így fejezi ki rettegését a jövőtől, elégedetlenségét a királlyal szemben, és tiltakozását az adók és az egyház elnyomása ellen.

Első rész

1.

1348. augusztus, London

Húvösre fordult az idő. A férfi fázósan húzta össze magán a vékony kabátot. „Nem is kabát ez - dohogta magában - köpenynek is elég silány.” Megszaporázta a lépteit. Még csak az hiányzik, hogy lefagyjanak a végtagjai ebben a kutyá időben. Szokatlanul hideg volt az idő ahhoz képest, hogy máskor ilyentájt még javában tombol a nyár, s még csak ezután jön a vénasszonyok nyara. A jeges szél vörösre csípte a férfi arcát. Ez az ócska ruha! Kilátszik belőle a lába szára. De ha másként nem lehet! Az Űgy szent. Az mindennél fontosabb, minden-

féle előkelő ruhánál és pénznél többet ér. Bár az utóbbi időben nem értett mindenben egyet a testvérekkel, de felesküdtött szent esküvel. És ha Matt Winsdale valamire megesküszik, inkább meghal, de el nem árulja azt.

Matt végigsietett a szűk utcán. A régi, vásott köveken tisztán, élesen koppantak a léptei. A magas sorházak komoran magasodtak fölé. Ha feltekintett a sötét falakra, néha úgy érezte, ráomlanak, de csak a vakolat potyogott innen-onnan. A keskeny ablakokból rongyos, száradni való ruhákba kapott a szél. Az utca két szélén széles sávban csordogált az ablakokból az utcára öntött szennyvíz, melynek bűze oly jellemző volt ezekben a városrészekben. Minden kihalt volt. Vagy az idő tette? Lehet, hogy az emberek megérezték, hogy szívesen rejtené el kíváncsi szemek elől az arcát? A következő utcasarkon jobbra fordult, és megállt egy nagy vaskapu előtt. Lopva körülkémlt. „Mint egy betörő, - gondolta - aki most készül elválni az áldozata torkát.” Sóhajtott egy nagyot, aztán a kopogatóért nyúlt. Koppantott egyet, majd várt egy kicsit, és újra koppantott, ezúttal egy hosszút és két kicsit. A kapu rögtön kinyílt, mintha odabent arra vártak volna, hogy beengedhessék az idegent. Matt jól ismerte a járást. Jobbra fordult, egy kis beugróban lévő ajtóhoz lépett, majd kimért időközökkel megismételte az iménti jelet. Az ajtóban egy hasonlóan rongyos ruhába öltözött alak intett, hogy kövesse. Lefelé haladtak egy lépcsőn, majd egy hordókkal teli pinchelyiségbe értek. Két hordó között ügyesen álcázott ajtó nyílt, ahonnan világosság szűrődött ki.

- Matt! Örülök, hogy eljöttél. - Egy harmincas éveie elején járó, magasnak éppen nem nevezhető, csontos férfi sietett az érkező elé furcsán kacszó léptekkel. Ez azonban olyannyira hozzátartozott, mint a kissé hajlott orr és elől korán kopaszodó fej. Hangja vonzó és taszító is volt egyszerre, és ez feszültséget keltett a hallgatóiban, ám ez azonnal megszűnt, mihelyt valaki a szemébe nézett. Mindenkit lenyűgözött, szinte elkábított a tekintete. Úgy tudott vele hatni az emberekre, mint senki más, lángoló szavaival százakat állított a szent Ügy szolgálatába. Aki egyszer a bűvkörébe került, az nemigen szabadulhatott. Nemhiába volt ő, John Wycliff, a mozgalom vezetője.

- Isten hozott újra Londonban, John. - Matt levette az ócska köpönyeget. Szerencsére itt pár fokkal melegebb volt, így lassan felengedtek átfagyott tagjai. - Bizonyára komoly ok hozott vissza ilyen hamar.

- Úgy is mondhatjuk. Engedd meg, hogy bemutassak neked egy igazán

kiváló fiatalembert. Az egyik legkiválóbb hallgatóm volt az oxfordi egyetemen.

- Christian Santiani a nevem, uram. - rázott kezét Mattel a 27 év körüli fiatal férfi. Kék szeméből őszinte érdeklődés sugárzott, másik kezével fekete hullámos haját simította félre magas homlokából. Matt sem volt éppen alacsony, de a daliás termetű fiatalemlernek mégis meg kellett hajtani a derekát, hogy Matt szemébe nézhessen. - John ódákat zengett önről és a tevékenységéről a mozgalomban.

- Ez azért túlzás. - Matt elmosolyodott, és kezét nyújtott. - Matt Winsdale.

- Christian egyelőre itt fog lakni, amíg nem teljesítette a feladatát.

- Miféle feladat? Én erről nem tudok!

- Nem is tudhatsz róla Matt, mert csak nemrég fogant meg bennem a gondolat. - John édes illatú keleti szivarral kínálta a két férfit, majd leült, és maga is rágyújtott. Egy pillanatig elmerengve élvezte, ahogy a füst illata lágyan körbeöleli őket, majd megszólalt. - Mióta is működünk? Végül is nem érdekes, hogy pontosan mióta, elég az, hogy régóta. És mit tudtunk elérni? Szinte semmit. Vagyis nem sokat. A nép elégedetlenkedik. De nem hangosan, hanem csak egymás között beszélnek. De ez a legveszélyesebb, mert így nem tudhatjuk, hogy milyen indulatok milyen erővel fognak kitörni. Mert hogy hamarosan kitörnek, abban bizonyos vagyok. - Kis szünetet tartott, majd folytatta. - Ráadásul itt van ez a kicsinyes háború is! Még több teher, és még nagyobb nyomorúság a szegények vállán. És most, hogy megvertük a franciakat Crécy-nél, ez sem lelkesít túlságosan. A nép örül, élteti a királyt, és nem lesz mersze szembeszállni sem a papsággal, sem a király őket sújtó törvényeivel. És nem látja azt sem, hogy ez csak átmeneti győzelem, még a távolban sem látszik a háború vége.

- Nagyon jól tudod John, hogy III. Edward nem szimpatizál a pápával, így a kisujját sem fogja mozdítani, ha mi felszólalunk az egyház elnyomása ellen.

- Az igaz, Matt, hogy a király nem sokat törődik őszentsége véleményével, de még ellene sem tett semmit. Tehát még nem látjuk tisztán, hogy alkalomadtán mellénk állna-e, vagy sem. De az biztos, hogy ennek az egyháznak már leáldozott. Pokol és fertő az, ami itt van. Viszont ha senki nem tesz ellene semmit, akkor nekünk kell cselekednünk. Fegyverrel, ha nem használ a szép szó!

- Túl messzire mész, John! - Matt idegesen csóválta a fejét.

- Én megyek túl messzire? - John szeme villámokat vetett, ahogy te-

kintete a semmibe révedt. - És ők? Ők nem mennek túl messzire? Nézz szét jól, Matt! Hány birtokuk van, és mennyi kincsük! Dúskálnak a világi javakban szent életű testvéreink. Isten nevében ezeket küldenek a halálba azon a címen, hogy eretnekek, gyermekeket küldenek a Szentföldre harcolni a biztos halálba, és én megyek túl messzire? Jézusnak mennyi aranya volt, és mennyi földje? Ezek nevezik magukat Krisztus követőinek?! Nevetnem kell. - John Wycliff elhallgatott. Egy pillanatra felbukkantak a múltból régi egyetemista társai, akik közül néhányan azon a máglyán lelték halálukat, amit XII. Benedek pápa élvhajász püspökei gyűjtottak meg alattuk. John és a barátai már akkor felléptek a pápa egyháza ellen, amikor még a többi ifjú egyetemistával együtt az örömmek, a bornak és a szerelemnek kellett volna áldozniuk az idejüket. Ők azonban nemes eszméket és ideákat imádtak heves vérmérséklettel és vadsággal, aminek az lett a vége, hogy egyházi pert indítottak ellenük. Ő is máglyán végezte volna, ha jó kapcsolatokkal rendelkező szülei el nem simítják az ügyet. Akkor még kihúzták a bajból, mert azt gondolták, hogy ez csak fiatalkori forrófejűség, lázadás, és világmegváltó tervek kovácsolása. Ám amikor később sem hagyott fel az egyházat bíráló beszédekkel, mélységesen vallásos szülei kitagadták. John őszintén szerette és tisztelte a szüleit, de elveihez ragaszkodott, mert úgy érezte, igaz úton jár. Elkéseredéséből is erőt merített, és kőkemény akarattal munkálkodott, hogy most már megfontoltan és óvatosan olyan szervezetet hozzon létre, amely mindenek elé helyezi az igazság keresését, és az egyház „népboldogító” törekvéseinek megdöntését. Idősebb barátja hangja rángatta vissza a múlt képei közül. Szerette és tisztelte Mattet, aki bár London egyik leggazdagabb polgára volt, mégis határtalan elkötelezettséget érzett a Testvériség iránt, és talpig becsületes és emberséges volt. Matt és Charles Edlington voltak a mozgalom londoni vezetői. Charles Anglia egyik legrégebbi patrícius családjának sarja volt, mellel az ipari fejlődés szorgalmazója és szakértője. Kevés olyan ember akadt a patríciusok között, aki nem tartotta időpocsékolásnak, hogy gondoljon az egyszerű emberek érdekeire is, nem csak a sajátjára. Még kevesebb volt, aki a nézeteit fel is vállalta, és hajlandó volt támogatni őket. A mozgalom igen nagy titokban működött. Az egyes tagok nem is ismertek mindenkit, csak a vezetők tudták hogy kik tartoznak a mozgalomhoz.

- Igazad van John, mint általában. - Matt hangja bizalomról árulkodott. - De lásd, én békés természetű vagyok, és a békés

megoldások híve.

- Értelek Matt, és éppen egy ilyen feladatot szeretnék rátok bízni. - mosolygott rá Wycliff. - Téged szemeltelek ki Matt, hogy Christian segítője legyél. A te megfontoltságodra és higgadtságodra nagy szüksége lehet.

- Akkor halljam, mi az új terv?

- Minthogy a nép is Edwardot dicsóíti, nekünk is őfelé kell közelednünk. Eddig a népet lázítottuk, most a királyt kell magunk mellé állítanunk. Most végre nem a föld alatt támadunk, hanem hivatalos kihallgatásra küldöm Christiant Ófelségéhez. Már be is jelentettem az érkezését. A király holnap után várja. Azért küldöm őt, hogy az itteni mozgalomnak ne jussanak a nyomára. Téged ismernek. Nem szeretném, hogy sokéves fáradságos munkánk kárba vesszen egy sikertelen próbálkozás miatt.

- Nem gondolod John, hogy ez túl kockázatos?

- Épp ezért van szükségem rád. Titokban követni fogod őt. Senki sem láthat, senki sem sejtheti, hogy nem teljesen egyedül megy. Te fogsz rá vigyázni, Matt.

2.

John Wycliffnek voltak befolyásos barátai. Ezek nélkül nem is ment volna semmire. Mint ahogy akkor sem koronázta volna terveit siker, ha nem állnak mellette ilyen nagyszerű emberek, mint Matt Winsdale. Amióta a szervezet tagja lett, Matt fáradhatatlanul munkálkodott az Úgy érdekében. Wycliff gondolatai nem voltak idegenek a számára, de úgy gondolta, ő arra nem alkalmas, hogy összefogja a testvériséget. Ő azt szerette, ha az ő feladata csak annyi, hogy végrehajtsa, amit rábíz-
nak, vagy felügyelje az eseményeket. John Wycliff viszont kiválóan eleget tett a szerepének, és ördögien értett ahhoz, hogy tartsa a lelket az emberekben. Ha valaki, ő tudta, mit kell tenni, és hogyan. Már egészen fiatalon arra az útra lépett, ami meggyőződése szerint a helyes volt. Mindenki bízott benne, és aki csak ismerte csodálattal adózott tetterejének. Már fiatalon tanársegéd volt az oxfordi egyetemen, és köztudott volt, hogy csak idő kérdése, és a professzori székre ülhet. Hacsak nem történik valami időközben. Mondjuk, letartóztatják fel-

ségsértés miatt, vagy elítélik eretnokség vádjával. De az is lehet, hogy hazaárulás címén akasztják fel.

Matt meggyorsította a lépteit hazafelé tartván, s közben ajkára az öngúny csalt mosolyt. Ami nagyon könnyen megtörténhet a holnapi találkozó után. Még hogy a királyt! Johnnak néha egészen örült ötletei vannak. Bár az is igaz, hogy ha el akarnak érni valamit, jobb, ha a királlyal együtt, mint nélküle. Csak hát erre nemigen lehet hagyatkozni. Nem elég az, hogy az ember bejut a királyhoz. Ide hallgató fiúk, és befolyásos barátok szükségesek. Legjobb esetben is a király meghallgatja, és útnak bocsátja Isten hírével. És akkor még szerencsésnek is mondhatja magát Christian, ha nem találja szemközt magát a papi ítélőszékkel. Valójában John is gondolt erre a lehetőségre, hiszen azért kérte Mattet, hogy legyen a fiatalember segítségére. De az Isten szerelmére, mit tehet itt egy ember egy egész hadsereggel szemben, aki ráadásul belül sincs a kapun! „John mélységesen bízhat a fiúban, ha mégis el merte küldeni. - gondolta Matt - Még csak 27 éves. Ok nélkül nem áldozná fel ilyen fiatalon. Bár lehet, hogy igaza van Johnnak, és én öregszem.” Keserűen elhúzta a száját. Valóban úgy érezte most magát, mintha legalább 60 éves lenne. Pedig nem volt több 40-nél. Vegyes érzelmekkel gondolt vissza eddigi életére. Mennyi mindenben keresztülment! És ha úgy vesszük, még hálás is lehet a sorsnak. Végül is igencsak jó módban él, és ott van a leánya, Rebecca. Ha rá gondolt, mindig melegség járta át a szívét. És a mozgalom. Igen, ezekért az eszmékért érdemes küzdeni, és érdemes meghalni, ha kell. Amit tesznek, nemcsak önmagukért, hanem egész Angliáért, talán az egész világért teszik. És örül majd, ha az emberek rájönnek végre némelyik pap gonosz, zsugori játékára, és elúzik őket, nem vetik alá magukat az álszent akaratnak, és nem fogadják el maradéktalanul súlyos dogmáikat, amit ők maguk alkottak saját hasznukra és vagyonuk gyarapítására.

Ezek a gondolatok mindig megnyugtatták. Tegye csak John, amit akar. Ő majd végrehajtja a kapott feladatot. Megbízott Johnban, mint saját magában. Nem is tehetett mást, hiszen egymásra voltak utalva. Szükségük volt egymásra, mint tűznek a vízre, hogy életben maradjanak.

Már erősen sötétedett. Jobb lesz, ha siet. Majd hallgathatja azután Rebecca szemrehányásait apai kötelességeiről. Erre a gondolatra elmosolyodott. Rebecca még csak 17 éves volt, de már teljes tudatában volt annak, hogy ebben a házban ő az úrnő, és úgy is viselkedett.

Azonban az ő számára úrnőnek lenni annyit jelentett csak, hogy ő parancsol, semmi mást. Mivel Rebecca volt az egyetlen gyermeke, Matt meglehetősen elkényeztette. Tudta, hogy nem helyes, mégsem változtatott a nevelési módszerein, és titokban jót mulatott az egészen. A cselédséget halálra fárasztotta, és néha az örületbe kergette a szeszélyeivel. Igen, az ő hibája. De amióta elveszítette a feleségét és a másik gyermekét, úgy vigyázott rá, mint a legértékesebb drágakőre, amire elég ráfűjni, és eltörik. Nem törődött sem a keménységgel, sem a tekintéllyel, egyedül a szeretet számított, és tudta, hogy a lányában is rengeteg szeretet lakozik. Ők ketten olyanok voltak, mint a szövetségesek egy idegen világban, ahol ők kiválóan megértik egymást, hiszen ugyanaz a sérelem érte mindkettőjüket, amit viszont gondosan el kell rejtenuik a világ elől.

Matt befordult az utcába, ahol a házuk állt. Szerencsére nem kellett sokáig mennie. Nem szerette, hogy ebben az öltözékben kell végigsétálni az előkelő negyed házai között. Nem az zavarta, ha egyik-másik ismerőse nem ismerte fel, és alamizsnát adott neki, épp ellenkezőleg, ha megkérdezték tőle, hogy ugyan mit csinál ebben a rongyos ruhában. Ezeket a kellemetlen találkozásokat szerette elkerülni. Így ilyenkor mindig a hátsó ajtóhoz lopakodott, hogy a házbeli se lássák. Nem mintha nem bízott volna a cselédségben, de inkább nem mutatkozott így. Egyedül az öreg inasa, Ben tudta valójában, hogy milyen utakon jár.

Ben már várta a földszinti titkos lakosztályában. Ezt a helyet Benen kívül senki sem ismerte. Itt fogadta a mozgalom tagjait, ha erre szükség volt, és nemegyszer találtak itt menedéket a szervezet üldözött tagjai. Ez a lakrész majdnem teljesen különálló volt, csak néhány folyosó kapcsolta össze a házzal. Az egyik folyosóról titkos ajtó vezetett a szobába, melyet egy életnagyságú Madonna-szobor rejtett. Aki nem ismerte a szobor titkát, az a folyosót egyszerű hátsó bejáratnak gondolta.

- Minden rendben ment, uram? - Ben segített urának levetni a rongyokat, és egyenként berakosgatta egy nagy ládába.

- Igen, azt hiszem, minden jól megy. Holnapután fontos találkozóra megyek.

Matt szórakozottan nyúlt a házikabátjáért. Gondolatai még mindig Wycliff tervén jártak.

- Holnapután? De hiszen akkor Charles Edlingtown ünnepséget rendez a fia születésnapjának tiszteletére!

- Rád bízom Ben, hogy hogyan mondd le.
- De Rebecca kisasszony tombolni fog! - Matt elmosolyodott. Hát még a vén róka Ben is tart a kisasszonytól?!
- Rebeccát majd én elintézem.
- Nem hiszem, hogy az olyan könnyen fog menni. - sopánkodott az öreg. - Vadmacska a kisasszony. Igaz, nem zöld a szeme, de fekete, mint az ördögé.
- Mit nem mondasz, jó öreg. - dörrent rá Matt. - Az én lányom az, nem az ördögé.
Ben csak dűnnyögött magában, de nem válaszolt. Mikor befejezte a pakolást, Matthez fordult.
- Jó lesz sietni uram, ma este összejövetel lesz McGregor tanácsos úrnál. Rebecca kisasszony már egy órája türelmetlenül várja.
- Ó, teljesen elfelejtettem!
- Engedelmével már ki is készítettem a ruháját fent, a szobájában.
Matt nagyot sóhajtott. Nem sok kedve volt a ma esti mulatsághoz, de Rebecca kedvéért mindig beadta a derekát.
- Hát jó. Felmegyek és átöltözök. - Nehéz szívvel nyomta le az ajtóki-lincset.

3.

Matt sietve lépkedett a lánya mellett a macskaköves utcán, és titokban gúnyos mosoly jelent meg az ajkán. Estélyre mennek, hogy fenn-tartsák a vidámság és a gondtalanság látszatát, miközben nem mesze tőlük dúl a háború, és százak halnak meg nap, mint nap. Azok a nemesek, és a városi patrícius családok azonban, akik itthon maradtak, rendszeresen szervezték az összejöveleket, mintha mi sem történt volna. Egyet azonban Mattnek is el kellett ismernie, hogy az ilyen estélyeken nagyon sok fontos információnak a birtokába lehetett jutni. Rebecca viszont kiválóan szórakozott, mit sem törődve semmivel, és Matt egy kicsit bosszankodott. Igen, ez az ő hibája, amiért a széltől is óvta egyetlen gyermekét, elhallgatva előle minden rossz híreket, így Rebecca úgy élt, mintha legalábbis fényévekre lennének a háborútól és a nyomortól, - ami pedig karnyújtásnyira volt csak tőlük, - nem pedig egy hadban álló országban.

A környéken a patrícius családok pazar házai sorakoztak; a gazdag kereskedőké, feltörekvő udvari főembereké, jogtudósoké. Matt maga is régi patrícius családból származott, és már a nagypapja, apja is kereskedelemmel foglalkozott. Matt megörökölte tőlük az üzleti érzéket, és végül - fájdalmas kalandok árán - a vagyont és a hatalmas, gazdagon berendezett Winsdale-kastélyt. A kétszárnyú épület óriási méreteivel jól tükrözte Matt elődeinek becsvágyát és gazdagságát. Aki csak belépett a díszes, kovácsoltvas kapun, annak az az érzése támadt, hogy egész kicsire kell magát összehúznia, mert menten elnyeli a ház, és annak ura.

George McGregor hivalkodónak cseppet sem nevezhető, de a pompát sem nélkülöző palotája pár házzal arrébb állt. Bár a díszes, széles kőlépcső, a tető patinás berakása elárulta lakója mérhetetlen vagyonát, a robosztus ház mégsem árasztott nyomasztó felsőbbiséget, mint egyéb főúri paloták. Ellenkezőleg, valami derűs frissesség áradt a házból és annak lakóiból, amit az odalátogatók hálásan vettek tudomásul. McGregor háza gyakran látogatott helynek számított. Vonzotta az embereket, hogy mindig szívesen látják őket, mindig van valakinek egy-két kedves szava hozzájuk.

George a királyi tárnokmester személyi titkára volt. Hűségesen ellátta a feladatát, de becsületes volt és igazságszerető, így sokszor nehéz szívvel vette tudomásul, ha alattomos és ravasz szándékot fedezett fel az udvari emberek szavaiban és gondolataiban.

Louisa McGregor, George McGregor egyetlen leánya, gyakorlatilag együtt nőtt fel Rebeccával. Édesapja szelíd természetét és édesanyja külsejét örökölte. Nem volt kimondott szépség, de kedvessége és szinte gyermeki bája önkéntelenül is vonzalmat és szeretetet ébresztett az emberekben. Nemcsak a fiatalok időztek szívesen a társaságában, de az idősebbek is tisztelték eszéért és szellemességéért. Barátnői is megbíztak benne, hiszen sosem kellett attól tartaniuk, hogy Louisa netán elhódítja az udvarlójukat, vagy a szemükbe mondja vélt és valós hibáikat, amit Rebecca, vele ellentétben gyakran megtett. Louisa mindenkit úgy fogadott el, amilyen volt, ugyanakkor mindenkit kedvesnek és jónak látott. A jó tulajdonságokat felnagyította, a rosszakat pedig szelíd mosoly mögé rejtette. Éppen ezért az emberek némi megdöbbenéssel vették tudomásul, hogy az angyali természetű Louisa McGregor annyira vonzódik Rebecca Winsdale-hez, aki köztudottan mindenben az ellentéte volt. Szeszélyes, önző, vad, és mindenekelőtt ördögien gyönyörű. Ahány fiatalember volt a

környéken, mind körülrajongta, és boldog volt, ha csak a ruháját megérinthette. Azt is tudta viszont mindenki, hogy a szép külső mögött rejtélyes, és teljességgel kiismerhetetlennek látszó belső lakozik. Mégis nagy volt azon férfiak tábora, akik képtelenek voltak kivonni magukat Rebecca búvőköréből. A kisasszonyok többsége ezt sérelmezte a legjobban, noha az etikett tiltotta, hogy et nyíltan kimutassák. Rebeccát azonban nemcsak szépséggel áldotta meg a sors, de éles szemmel és éles ésszel is, ezért mindig jól tudta, kivel hányadán áll. Az egyetlen, aki a maga csendes és szerény módján igazán szerette őt a lányok közül, az Louisa volt. Rebecca jól látta ezt, és kegyesen el is fogadta a rajongását. Magában azonban nem tudta mit gondoljon róla. Egyrészt lenézte szerénységéért és visszahúzódo természetéért, ugyanakkor mégis jól érezte magát a társaságában, amit azzal magyarázott, hogy jót mulat rajta. Míg a többiek pajzán viccekkel szórakoztak, vagy társasjátékot játszottak, Louisa csak pirult, és meghűzódott a háttérben. Rebecca többször megjegyezte magának, hogy Louisa valószínűleg kettőig se tud számolni. Na és az udvarlók! Egyetlen egy udvarlója volt csak, de mindig azt hangsúlyozta Rebeccának, hogy neki egy is bőven elég. Rebecca nevetett ugyan rajta, de elhatározta magában, hogy ezt a fiút békén hagyja, meg sem próbálja a búvőkörébe vonni. Magában arra hivatkozott, hogy sajnálatból, de ha a lelke mélyére nézett volna, valami egészen más okot is észrevett volna. Máskülönben Rebecca nem értette a lányt. Hiszen hogyan is tudná egy udvarló szórakoztatni őt?! Ahhoz legalább kettő, de inkább több fiatalemberre van szükség, hogy ő jól érezze magát. Az udvarlók arra valók, hogy az ember lánya ne unatkozzon. Magában sokszor kinevette Louisát, mikor az megvallotta, hogy szerelmes Tait Edlingtownba, és mihelyt a fiú megkéri a kezét, hozzá is megy feleségül. Rebecca elcsodálkozott. Férjhez menni? Rebeccának eddig észébe sem jutott, hogy ez is bekövetkezik egyszer. Igaz, az apjával beszélgetett néhányszor a házasságról, de hogy ő maga foglalkozzon a gondolattal, az teljesen idegen volt tőle. Ettől függetlenül Rebeccát mindig férfikoszorú vette körül az összejöveteleken, akik az otthonában is gyakran meglátogatták. Titokban mindenki azt remélte, hogy majd ő lesz a szerencsés, aki a szépséges lány szívét, és a nagy vagyont elnyeri.

Rebecca ez alkalommal is magára vont minden tekintetet, ahogy belépett a terembe. A jelen lévő többi lány elhalványult mellette. Hiába vettek fel szebbnél szebb ruhákat, ragyogóbbnál ragyogóbb

ékszereket, Rebecca természetes szépségét senki sem tudta túlszárnyalni. Hosszú, fekete hajába drágakövekből fűzött láncot font, de ezen kívül nem viselt ékszert. Az igazi ékszer a szemében volt elrejtve. Az éjfélete szemében, amely olyan különösen beragyogta az arcát, hogy aki belenézett, azt rögtön elbűvölte. Nem egy fiatalember volt, aki bármit megadott volna egyetlen mosolyáért. A szép lánynak azonban sokféle arca volt, amelyen sokszor ő maga is csodálkozott. Ha akarta, akár egyetlen pillantásával meghódított bárkit. Ha akarta, egyetlen pillantással megalázott bárkit, és olykor egyetlen pillantás is elég volt, hogy valaki meggyűljön.

Rebecca most is, mint általában, a fiatalemberek gyűrűjében ült, akik ahelyett hogy szórakoztatták volna, meglepő módon arról az unalmas emberről, arról a John Wycliffről beszéltek, vagy kiről, meg a szónoklatairól. Hát kicsoda, micsoda az az ember, hogy miatta elfeledkeztek a fiúk az ő jelenlétéről?!

- Egyikünknek sem lenne szabad kétségbe vonni az egyház szavait. - Egy alacsony, kissé zömök fiatalember vitázott a Parkerson fivérekkel.

- Nem biztos, hogy igazunk van, Thomas, de az sem biztos, hogy neked van igazad. - Az idősebbik fivér, Jason Parkerson vette át a szót. Jóval a zömök Thomas felé magasodott, míg öccse, Pete még nála is hosszabbra nyúlt. - Én viszont hallottam beszélni Wycliffet, és láttam százakat, akiknek az arcán csodálat és lelkesedés tükröződött szavai hallatán, és attól tartok, az enyém is hasonló lehetett.

- Remélem, hogy jövőre nekem is alkalmam nyílik meghallgatni John Wycliffet. - szólalt meg álmodozó hangon Pete. Ő is az oxfordi egyetemre készült, mint a bátyja. A családjukban ez volt a hagyomány, ami apáról fiúkra szállt.

- Nem értem, hogy engedhetik meg Oxfordban, hogy egy ilyen ember tanítson ott. Hiszen az orruknál fogva vezeti a diákokat! - Thomas úgy látszott, szilárdan kitart az álláspontja mellett. Mélyen vallásos volt, azt azonban senki sem tudta, hogy valódi meggyőződés áll e mögött, vagy a berögződött szokások beszélnek belőle.

- Ő csak segíteni akar!

- Ugyan kinek?

- A népnek és az embereknek. Hát azt hiszed, hogy megválthatod magadat és a bűneidet holmi búcsúcédulákkal? Ez mind a papok zsebéét gazdagítja! - Jason egészen felhevült, ahogy felidézte John Wycliff szavait.

- Add meg az egyháznak, ami az egyházé! - kántálta Thomas.

- És a Krisztusi szegénység?
- Hülyeség, valamiből nekik is élniük kell!
- Lassan jobban élnek, mint mi!
- Ne érts félre minket Thomas, - Pete félénken szólt bele a vitába - mi nem sajnáljuk tőlük, amijük van. De gondolkozzunk el egy kicsit. Milyen jupon ítélkeznek mások felett?! Azt mondják, Isten nevében. Isten nevében csak Neki magának van joga ítélkezni! Miért mondják akárkire is, hogy eretnek, vagy boszorkány, hiszen tudjuk jól, hogy boszorkányok nincsenek!

- De igenis vannak!

- Azért mert valaki rájuk mondja valami koholt vád alapján? John Wycliff éppen azon fáradozik, hogy egy olyan egyházat hozzon létre, ami független a pápától, a világi, dőzsölő életmódot folytató papoktól, és mentes a hamis tanoktól!

Rebecca unatkozva fészkelődött a széken. Neki ugyan édesmindegy volt, hogy vannak-e boszorkányok, vagy nincsenek, ő még életében nem találkozott eggyel sem. Biztosan fel sem ismerné, és különben is miért fontos, hogy vannak-e vagy nincsenek?

- Bocsásson meg Rebecca kisasszony, ha untatjuk, de ezek sorsdöntő dolgok. Nagyon sok ember élete függhet tőle. - fordult bocsánatkérően Jason a lányhoz.

De Rebecca másként látta a dolgot.

- Akármennyi is függ tőle, de ez egy multság, és igazán érdekesebb dolgokról is beszélgethetnénk!

Rebecca szeme csak egyet villant, és a három fiú már el is felejtette, hogy néhány másodperccel ezelőtt még öltre mentek volna a forró szavú John Wycliff miatt. A hölgy mulatni óhajtott, hát mulattatták. Tréfás történetekkel, viccekkel telt az idő, majd más urak is csatlakoztak hozzájuk, növelve a lány rajongótáborát. Rebecca elégtételt érzett, ahogy végignézett a kigyúlt arcokon, amelyeknek tulajdonosai mind arra vágytak, hogy az ő kívánságait teljesítsék. Egy idő után azonban erre is ráunt, és türelmetlenül várta, mikor kezdődik meg a tánc. Figyelme más csoportok felé fordult. Amott egy csapat fruska vihorászott, másutt az idősebb férfiak komoly társalgást folytattak. Az idősebb hölgyek, és az asszonyok mintás, keleti kendővel letakart padokon ültek. Elszórtan néhány párocskát is látott, köztük Louisát, Tait Edlingtownnal. Egy pillanatra összehúzta a szemöldökét, és az irigység gyilkos nyila fúródott a szívébe. Milyen boldognak látszanak! Ő miért nem az? Itt ül körülötte egy csapat fiatalember, mind készen

arra, hogy megtegyék, amit csak kíván, és mégsem érzi azt, mint azok ketten!

- Rebecca, kegyed nem figyel! - Ted Lewis szemrehányó hangja viszarángatta tőprengéséből. Elővett egy szenvedő mosolyt a tarsolyából, és lesütötte a szemét.

- Csak azon gondolkodtam, melyikük lesz az a bátor lovag, aki először elvisz táncolni, hogy végre be tudjam járatni a lábam. - rebegette, és közben majdnem elkacgta magát. Ahány ifjú ült körülötte, mind a kezét nyújtotta felé, és Rebecca most már szívből nevetett. Lám, milyen könnyű is a férfiakat az ujjá köré csavarni!

4.

Matt aznap este nagyon szórakozott volt. Figyelme minduntalan másfelé kalandozott. Ez szerencsére nem túnt fel senkinek, csak Charles Edlingtown ráncolta a homlokát.

- A céheknek befellegzett. - mondta éppen James Bright királyi kamarás, aki nem éppen a megbízhatóságáról volt híres. Kétes ügyleteit sokszor a királyi kincstár rovására intézte, és néhány céhhel igencsak homályos kapcsolatok fűzték össze. Ezen kívül állandóan azon járt az esze, hogy hogyan gyarapíthatná még inkább a vagyonát. Ravasz szemei mindenhol ott leskelődtek, minden apró lehetőséget észrevett, és kihasználta, ha csak egy pennyt is remélt tőle. Londonban szinte mindenki ismerte, de nem a kegyessége miatt. Azok az emberek, akiknek a műhelye, vagy a háza az ő birtokán volt, szinte rettegtek, mikor eljött a bérletfizetés ideje, mert a kamarás teljesen önkényes alapon jelölte ki a díjakat, nemegyszer földönfutóvá téve a szerencsétleneket. A patríciusokat senki sem kontrollálta. A saját területükön szinte korlátlan hatalommal bírtak.

- Képtelenek annyi árut előállítani, mint amennyit egyébként lehetne. - folytatta a kamarás.

- Az hogy lehet, hiszen a legkorszerűbb technikát alkalmazzák! - Parker Tomanhowk joggal mondhatta ezt, hiszen nemrég még ő is a céhmesterekhez tartozott. Kivételes tehetsége révén, új és új eszközök feltalálásával azonban olyan vagyont halmozott fel, hogy egyes előkelő urak is megirigyelhettek.

- Ó, nehogy félre értsen Parker. - szabadkozott legnyájasabb álarcát felöltve James Bright. - Az új, lábítóval ellátott esztergapad, a fűjtatók, a vízierő korlátlan használhatósága, az óriáskohók csodálatos találmányok. Ezek mind új fejezetet nyitnak a kézműiparban, és új lehetőséget teremtenek a szebb és hatékonyabb felhasználásra. - Bright apró rókaszeme ravaszul, várakozva villant egyik arcra a másikra. „A nagy titkok tudója vághatott ilyen képet!” - gondolta ironikusan Matt, és kíváncsian várta a folytatást.

- Az átcsoportosítás uraim, a munkaerő átcsoportosítása! - rukkolt elő Bright az adu ásszal. - Nincs annál szebb dolog, amikor úgy fejlesztünk valamit, hogy nem használunk fel semmi új dolgot, nem öljük bele a pénzt, csupán a józan eszünket.

- Nem tudom, mit akar mondani ezzel James, talán azt akarja, hogy a segítők még többet dolgozzanak? - Parker hangjába egy csepp keserűség vegyült. Ő tudta, hogy mi az a munka. Nem is tagadta meg magát soha. A segítőknek cudar dolguk volt. Látástól vakulásig, sokszor 16-18 órát dolgoztak. Igaz, nem nála. Neki mindennél fontosabb volt, hogy erős, egészséges és elégedett segítők tudjon maga mellett, amellet, hogy megkövetelte a minőségi munkát.

Charles Edlingtown Parker karjára tette a kezét.

- Azt hiszem, én tudom, hogy mit akar mondani James! Izgatottan várom uram az ötletét. Ha tényleg az, amire gondolok, akkor azt hiszem az eddigi legnagyobb találmánnyal állunk szemben.

- Sokat gondolkoztam azon, hogy hogyan lehetne gyorsítani a munkát.

- Bright szeme elégedetten villant meg. - Törtem a fejem... és végül eszembe jutott. A saját embereimmel már ki is próbáltam. Egy álló napig cipőt készítettem a munkásaimmal, a nap végén pedig összevettem az eredményt az eddigivel. Uraim! A végeredmény elképesztő volt. Ugyanannyi emberrel, ugyanannyi idő alatt az én műhelyemben az új technikával dupla mennyiséget gyártottunk.

A jelenlévők között zúgolódás támadt. Dupla mennyiség? De hisz' az lehetetlen! A vén zsugori biztosan korbáccsal állt felettük.

- És, elárulja nekünk a titkot?

- Kérem! A rejtély kulcsa a részmunka. - Senki sem szólalt meg, mindenki az új információt ízlelgette. - Egyik emberem sem készített el egyedül egy cipőt. Mindegyikük csak egy műveletet kapott feladatul, de minden cipőnél ugyanazt a munkát végezte.

- Vagyis megosztotta a részfeladatokat közöttük.

- Bravó Charles! Megfogalmazta a lényegét.

- Ha jól sejtem, tartogat még valami meglepetést a tarsolyában. - Matt elámult James Bright leleményességén. Lám, mi mindent kihoz az emberből a pénz utáni sóvárgás, a hatalomvágy.

- Jól sejtí. - mosolygott mérhetetlen büszkeséggel Bright. - Mert a találmány nem ér semmit - mint jól tudjuk, - ha nem lehet belőle pénzt csinálni. - Ezzel nem minden jelenlévő értett maradéktalanul egyet, de a kíváncsiság visszatartotta őket ezúttal, hogy közbeszóljanak.

- Itt jövünk be a képbe mi. Nekünk kell felépítenünk egy olyan műhelyt, ahol a legények elférnek, mert a céhek kézzel-lábbal tiltakozni fognak, így rájuk nem számíthatunk. A kontárokot kell tehát összefognunk, ők dolgoznak, mi pedig fizetjük a bérüket. Higgyék el, száz százalékosan megtérül.

- Nem hiszem, hogy ez ilyen könnyen megvalósítható lenne. - szólt közbe a házigazda. - Ahogy maga is mondta, a céhek erősen tiltakozni fognak. Másrészt a legények már amúgy is tiltakoznak a hosszú munkaidő miatt. Ha maga kevesebb órát dolgoztat több bérért, a céheknek esélyük sem lesz az életben maradásra.

- Ugyan George! Csak nem képzeli, hogy ez engem érdekel? Charles köhintett néhányat, és sokat sejtető pillantást váltott Mattel, miközben alig bírták visszafojtani a nevetést a felháborodott arcok látán. George, hogy megelőzze a botrányt, gyorsan másfele terelte a beszélgetést.

- Éppen most hallottam, hogy szeretett kenti hadvezérünk, Arthur Wilkins királyi birtokot kapott a Crécý melletti győzelemért. Azt mondta, gyorsan befejezi ezt a háborút, és vidékre költözik

- Arthur Wilkins eszerint túlzottan elbizakodott és ostoba. - Charles a fejét csóválta. - A franciák erősek. Nem szabad abba a hibába esnünk, hogy alábecsüljük az ellenfél erejét és képességeit.

- III. Edward most rendkívül elégedett magával. - James Bright összehúzta a szemöldökét, ami Matt gyomrában ceppnyi idegességet gerjesztett. Ki nem állhatta ezt az embert, de az információi nem egy esetben rendkívül hasznosak voltak. - Titkos forrásból hallottam, hogy a pápától akar segítséget kérni, hogy gyorsan befejezhesse a háborút. - Matt gyomra egyre erősebben rándult össze. - Ennek fejében még azt is hajlandó megígérni, hogy John Wycliffet feláldozza az egyház oltárán.

Mattben egy pillanatra megállt az ütő.

- John Wycliffet? - George McGregor szemöldöke a magasba szaladt.

- Hiszen az a fickó nem sok vizet zavar, egyáltalán nem veszélyes. Nem értem, hogy Kelemen pápa számára miért olyan fontos egy egyszerű egyetemi tanár. - tette hozzá tettetett értetlenséggel.

- Éppen azért. Mert egyetemi tanár. - James ismét elemében érezte magát. - Éppen neki van a legtöbb lehetősége közel férkőzni az emberekhez, főként a fiatalokhoz. Maga talán nem gondolja, hogy veszélyes lehet, ha az embert két oldalról veszik keresztűz alá? Kintről a franciák fenyegetik, bentről a csőcselék. Nem nagy dolog leverni őket, de annak is lenne ára.

Matt kerülte Edlingtown pillantását. Egy percre sem akarta azt a látzatot kelteni, mintha őket érdekelné az oxfordi egyetemi tanár sorsa. Pont most kell ennek történnie, amikor John a királlyal akar tárgyalni?! Egy pillanatra sem fordult meg a fejében, hogy James Bright esetleg nem az igazat mondja. Ugyan kit akarna átejtetni? Az ő tevékenységükről senkinek nem volt tudomása. Amúgy is mindig hozott híreket, titkos információkat. Nem mintha James Bright annyira megbizott volna bennük, de egyszerűen nem érdekelte, hogy kinek fecseg ki országos jelentőségű dolgokat.

„Biztos, hogy igazat mondott!” - kavargott a gondolat Matt fejében. - „Az uralkodókban sohasem szabad megbízni. Mi lesz így Christiannal? Elfoghatják, és megpróbálhatják kiszedni belőle John rejtkehelyét. Akkor pedig Christian meghal.” Igaz, Matt csak egyszer találkozott a férfival, de biztos volt benne, hogy soha nem árulná el Johnt. És ha mégis? Több becsületes embernek is megoldották már a nyelvét a király kínzóeszközei. Matt olyannyira együtt érzett Christian Santianival ebben a pillanatban, hogy Charles aggódva rázta meg a karját.

- Jól vagy, Matt? Annyira szenvedő arcot vágatl, hogy kezdtem megijedni.

Matt zavartan elmosolyodott.

- Apropos, éppen azt beszéltük, amíg te álmodoztál, hogy kipróbálhatnánk holnapután azt az új játékot, amit a múltkor hoztál a Közel-Keletről. Kártyajáték - vagy micsoda.

- Örülnék, ha kipróbálnátok. - mosolygott Matt, immár tiszta szívvel.

- Én sajnos nem tudok elmenni a partidra holnapután, Charles!

- Miért nem Matt? Hiszen már hetekkel ezelőtt megígérted! - szaladt ki Charles Edlingtown ajkán a csodálkozó kérdés. Nyomban azután eszébe jutott, hogy talán nem kellene firtatnia a dolgot. Matt azonban dicséretre méltó igyekezettel próbált természetesen válaszolni.

- Sajnos a lányom kissé gyengélkedik. Már ide sem kellett volna eljőnnünk, de Rebecca meg volt róla győződve, hogy megbántaná Louisát, ha nem lenne itt.

Az urak döbrent arccal néztek oda, ahol a fiatalok között Rebecca jókedvűen kacagott, táncolt. Úgy látszik, nem viseli meg nagyon a betegség.

Matt vállat vont, és azon gondolkozott, hogy lehetett ilyen idióta indokot kitalálni.

5.

- Miért mondtad, hogy nem megyünk Edlingtownék estélyére? - Rebecca úgy támadt rá Mattre, mint egy fúria, amikor a férfi otthon közölte lányával a hírt.

- Mert nem megyünk. - jelentette ki Matt jeges nyugalommal, bár tudta, hogy ennyi magyarázat nem lesz elég, hanem kemény harc következik. - Nézd Rebecca, tudom, hogy megígértem, de közbejött egy fontos üzleti ügy.

- Megint elutazol? - Rebeccát sikerült kizökkenteni a támadóállásból. Matt úgy gondolta, meg kell ragadnia ezt a kínálkozó alkalmat, ha le akarja csillapítani a lányát.

- Nem, kivételesen nem, de életbevágóan fontos találkozóm lesz holnapután, amit semmiképpen sem tudok lemondani.

A szép lány szeme szikrákat szórt.

- Hát olyan fontosak neked azok az ügyek, hogy képes vagy itt hagyni egyedül, akárhányszor csak valakinek kedve támad tárgyalni veled?

- Ugyan kicsim, hiszen nem is hagylak itt mindig!

- De igen - kiáltott dacosan Rebecca. - Ha nem éppen a tengert járod, akkor állandóan elmész itthonról. Azt hiszed, nem veszem észre, amikor nem vagy itthon? Mindig tudok róla, ha kiteszed a lábad a házból.

Matt arcáról lefagyott a kérlelő mosoly.

- Csak nem kémkedsz utánam? - Rebecca ezúttal megérezte, hogy túl messzire ment. Közelebb lépett az apjához, és engesztelően a karjára tette a kezét. Érezte, hogy az ujjai alatt a férfi izmai szinte pattanásig feszültek. Itt valami nincs rendben.

- Apus, hiszen tudod, hogy soha nem tennék ilyet. - Matt akkorát sóhajtott, mintha az egész testéből eltávozott volna a levegő. - Csak éppen a szobám egyik ablaka a kertre néz, így mindig látom, ha elmész.

- Úgy?! - Matt valóban megkönnyebbült. Rebeccának nem szabad megsejtenie semmit. Óriási veszélybe kerülhet az élete. Sajnos már így is nagyobb veszélyben van, mint annak Matt örült. - Ígérem neked kicsim, hogy a következő összejövetelekre feltétlenül elmegyünk. Ma este úgylis egy hétre kimulattad magad.

A lány lemondóan legyintett, és leült apja kedvenc párnázott karosszékébe. Matt fellélegzett. Úgy látszik, Rebecca beletörődött, hogy Edlingtownéknak nélkülözniük kell őket a partin. Matt szívét melegség töltötte el. Ez a kislány jelentette neki az életet. Csak őmiat-ta élt azóta, amióta megmenekültek a viharos tengerből, ahová a felesége és a másik kislánya odaveszett. De ők ketten Rebeccával azóta összetartoznak. Apa és lánya, szövetségeseik, és mint legjobb barátok. Bár Matt igazán jó apa volt, mégis vétett egy aprócska hibát. Mindent megengedett Rebeccának, és minden teljesült, amit csak kiejtett a száján. Így nem is csoda, ha a selyempapírba csomagolt ifjú hölgy igen elkényeztetetté vált. Mindezekon túl volt benne valami ellenállhatatlanul vonzó, és Matt tudta, hogy Rebecca szívében drágakő lakozik, csak a salakot kell lehántani róla.

Matt odahúzott egy másik széket Rebecca mellé, és ő is leült. Mosolyogva szemlélte a lány lebiggyesztett ajkát.

- Egész este unatkoztam.

- De hiszen láttalak, olyan jól mulattál!

- Az csak a látszat. - Rebecca nagyot sóhajtott. - A fiúk ennél unalmasabbak már nem is lehettek volna.

Matt nevetett.

- Mivel beszélték már megint tele a fejecskédet? Csak nem a háborúval?

- Ezúttal nem. - Rebecca gúnyosan felnevetett. - Valami John Wycliffről volt szó. Mintha valami hős lenne. Kít érdekelnek a nevetéses tanai?

Matt ezúttal nem nevetett.

- Rebecca, te tudod egyáltalán, hogy ki az a John Wycliff?

- Persze, hogy tudom, valami szájhős Oxfordból, aki minden áron börtönbe akar kerülni, és aki másokat is magával ránt a hebehurgaságával.

Matt arca egyre komorabb lett. Igen, ez az ő hibája. Többet kellett volna beszélgetnie vele a politikáról. Mint ahogy annyit beszélgettek minden másról, de Matt annyira óvatos akart lenni, nehogy Rebecca megsejtsen valamit a tevékenységéről a testvériségben, hogy komolyabb dolgokról szinte sosem esett szó. Matt most úgy érezte, arcul ütötték. Most hirtelen úgy látta, hogy Rebecca azzá vált, akivé sohasem akarta, hogy váljon. Nem akarta, hogy olyan asszony váljon belőle, mint a többi, hogy naphosszat ki ne essen a kezéből a tű és a cérna, és más gondja ne legyen, minthogy a családi fészek melegéről gondoskodjon. Nem osztotta ugyanis azt az általános felfogást, hogy az asszony annál jobb, minél kevesebbet tud a világról, és az előkelő kisasszony legfőbb erénye a szüzesség, az engedelmesség és az alázat, az pedig mindegy, hogy milyen üresség van a fejében. Ő megfogadta, hogy sohasem csinál élettelen bábút a lányából, és jól is fogott hozzá. Rebecca eleven lett, büszke és eszes, de aztán Matt egyre elfoglaltabb lett, és egyre kevesebb ideje volt arra, hogy foglalkozzon a kislánnyal, és tanítgassa. Egyre sűrűbben bízta ezt a feladatot a nevelőnőre, aki a saját szája íze szerint okította, és a korának megfelelő merev szabályokat próbálta meg rákényszeríteni több-kevesebb sikerrel. Rebecca megtanult írni, olvasni, számolni, táncolni, énekelni, ismerte a latin nyelvet, írt, olvasott franciául, amely a főnemesek közkedvelt társalgási nyelve volt, megtanulta a társadalmi élet szigorú szabályait, és elkerülni annak buktatóit. De senki sem volt, aki ezeken a dolgokon túl megtanította volna arra, hogy észrevegyen magán kívül másokat is, hogy megmutassa, hogy nemcsak az az élet létezik, amit ő él, hogy vannak, akik szenvednek, és nyomorognak, és hogy a tánc és multság világán túl kezdődik a valóság.

„De talán még nem késő! - villant át Matt agyán. - Hiszen sohasem késő!”

- Honnan tudod Rebecca, hogy milyen az az ember, hiszen nem is ismered!

- Jaj apus, hát már te is kezded?! Miért olyan fontos, hogy hogyan élnek azok a papok, hát nekik is élniük kell valahogy!

- Nem erről van szó, Rebecca. - magyarázta türelmesen Matt. - Hanem hogy hány embert nyomorítottak meg, és hogy...

- Apus, mit nem mondasz! - Rebecca türelmetlenül toppantott a lábával - A papok papok maradnak, mi meg továbbra is elmegyünk vasárnaponként a templomba, akármit is prédikál ez a senkiházi Wycliff.

- Hogy mersz így beszélni John Wycliffről? - csattant fel ezúttal

mérgesen Matt, de csak egy pillanatra feledkezett el magáról. - Van fogalmad arról, hogy kit sértegetsz?

Rebecca egy kicsit megszeppent Matt felemelt hangjától. Még sohasem fordult elő, hogy az apja így beszélt volna vele.

- Csak nem veszel a védelmedbe egy néplázító árulót?!

- Az én lányom nem beszélhet így...- Matt hirtelen elhallgatott. Majdnem elárulta magát, pedig éppen az a biztosíték a lánya biztonságára, hogy fedve marad a John Wycliffhez fűződő kapcsolata. Mégis fájtnak érzi, hogy Rebecca ezt gondolja. Persze, hiszen nem is tud semmit az Ügyről, és hogy mi miért történik. Vajon, ha tudná, megértené? Ha valaki soha nem járt szegény emberek között, soha semmilyen problémával nem találkozott, nagyon nehéz megértenie, hogy a világon milliók szenvednek néhány ember kapzsisága és hatalomvágya miatt. Matt megköszörülte a torkát.

- Rebecca... tudom, hogy az én hibám. - A lány olyan ijedt szemekkel nézett az apjára, hogy Matt keserűen elhúzta a száját.

- Még soha nem beszéltél így velem.

- Bocsáss meg nekem Rebecca, és kérlek, figyelj jól rám egy kicsit. Az évek során felnőttem, már régen férjhez kellett volna mennem. - Matt elmosolyodott. - Már így is mindenfelől szemrehányásokat kapok, hogy biztosan magamnak akarlak megtartani, mert már lassan vénlánynak számítasz, és még mindig nem adtalak férjhez...

- Férjhez menni?! De hát minek?! Nincs szükségem rá! - tiltakozott Rebecca ijedten.

Matt nevetett.

- Én azt hittem, Matilde kisasszony már régen beültette a fejecskédba, hogy a hajadon kisasszonyok legfőbb óhaja és kötelessége a férjhezmenetel.

Rebecca is elnevette magát.

- Tudod, van egy nagyon jó apám, akinek sikerült kivernie belőle.

- Sajnálom, ha félreértettél, Rebecca. Én nem azt mondtam, hogy ne menj férjhez, hanem hogy olyat válassz, akibe szerelmes vagy. Azt hiszem, ez nagyon is méltányos veled szemben, ha azt vesszük, hogy megtehetném, hogy akár most rögtön férjhez adlak James Bright-hoz, aki amúgy is legalább százszor megkérte a kezedet.

- James Bright?! - Rebecca úgy nevetett, hogy a könnye is kicsordult.

- De hiszen ő legalább 50 éves!

- Gondolj Fanny Tomenhokra. Ő 15 éves, a férje meg legalább negyvennel több.

- Légy szíves, ne hasonlíts össze Fannyval.
- Miért? Fanny rendes lány, azt csinálja, amit a szülei mondanak neki. Ez így természetes is... Csak éppen ő sohasem lesz olyan boldog, amilyen te lehetnél, mert együtt élni valakivel, akit az ember szeret, nincs annál nagyobb boldogság. - Matt arcán árnyék suhant át épp csak egy pillanatig, de Rebecca észrevette. Jól tudta, miért csuklott el a hangja, és hogy az apja most anyára gondol. Rebecca sohasem mert róla kérdezősködni. Mindössze annyit tudott róla, hogy a tengerbe fulladt, amikor ő még egy éves sem volt, és sosem árulta el senkinek, hogy mennyit gondol rá. Titokban maga elé képzelt egy barna hajú, szelíd, barna szemű fiatalasszonyt, aki szereti őt, és megsimogatja az arcát. Gondolatban hozzáért, beszélgetett vele, és ha szomorú volt, elég volt csak rágondolnia, és máris megnyugodott tőle. Lane Winsdale. Érezte a nevéből áradó melegséget és szeretetet, és ilyenkor mindig úgy érezte, az édesanyja felülről figyeli őt.

Matt sosem beszélt róla. Rebecca tudta, hogy milyen fájdalmas ez neki, mégis szenvedett attól, hogy Matt ennyire kerülte az említését. Matt hangja rángatta vissza Rebeccát a gondolataiból.

- De nem erről akartam veled beszélni, Rebecca. Meg kell értened valamit. Sohasem szabad ítélni valakiről, akiről nem is tudod, hogy kicsoda. Ha pedig nem érted a mondanivalója lényegét, inkább hallgass, és ne mondj véleményt. Az embernek azért van a feje, hogy használja. Szabad gondolkodni a dolgokon, az emberek szavain, és szabad látni. Látni a szavak mögötti értelmet, és valóságot.

Rebecca nem szólt semmit. Őszintén szólva nem sokat értett az egészből, csak azt érezte, hogy az apja dühös, mert ő úgy beszélt arról az idegen férfiről, és azt is érezte, hogy valami történik az apjával, amiről ő nem tud.

- Ígérd meg gyermekem, hogy gondolkodni fogsz azon, amit mondtam.

Rebecca sóhajtott. Hát ennek már sohasem lesz vége? Miért lett egyszerre mindenki ilyen komor? Az élet eddig szép volt és vidám, most meg mintha fekete felhők gyülekeznének a feje fölött.

- Rebecca?!

- Ígérem apus.

Rebecca nem is tudta, milyen közel jár az igazsághoz, hogy nemsokára vége a gondtalan gyermekornak, a régi szép idők örökre lezárulnak.

Előkészületben:

Annie Hill

Az ósiség törvénye II.

Megvásárolható: a KonyvLap.hu, AbaBook.hu, Bookline.hu,
Books.hu, KonyvNet.hu online könyvkereskedésekben.

ISBN 978 963 06 4244 6

Készült a [KönyvLap.hu](http://KonyvLap.hu) Online Könyvkiadó
és Könyvkereskedés kiadásában.

Felelős kiadó: Pogány János

Nyomtatta a Pytheas digitális nyomda.

A borítófedél képe a XIV. századi Codex Manesse (Nagy
Heidelbergi Daloskönyv) képeinek egyike. A címlap grafika
Kaposvári György munkája.

2008/20

KönyvLap.hu 3553 Kistokaj, Táncsics u. 11. Tel.: 20/428-9105
konyvlap@gmail.com / www.konyvlap.hu

A KönyvLap több, mint kiadó. A KönyvLap-nál bárki lehet kiadó, különösebb anyagi befektetés nélkül. A KönyvLap bármely szerző, vagy vállalkozó szellemű magán ember, vagy cég könyvkiadási terveinek megvalósításában segít. Könyvek megjelentetését már 8-10 példánytól vállalja. Ön a kiadó, a KönyvLap elvégzi a nyomdai munkálatokat, és a könyv értékesítését is hatékonyan megoldja. A KönyvLap és az Ön könyvei hamarosan minden jelentősebb online könyvkereskedésben kaphatók lesznek. Bárkinek biztosítjuk a könyvpiacra lépést néhány ezer forintnyi befektetéssel.

A KönyvLap folyamatosan várja tehetséges szerzők és könyvkiadói terveket dédelgetők jelentkezését.

The logo for KönyvLap.hu features the text 'KönyvLap.hu' in a serif font. The letter 'L' is stylized as a black silhouette of a person standing with one arm raised high, holding a book. The background behind the text is a faint, light-colored illustration of a city skyline with several buildings.

KönyvLap.hu

KönyvLap.hu 3553 Kistokaj, Tánicsics u. 11. Tel.: 20/428-9105
konyvlap@gmail.com / www.konyvlap.hu